

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ

Νεανική Περιοδική Έκδοση. Αριθ. φύλλον 112, Έτος 11ο, Μάρτιος 2005

Το Ψευτορωμαίικο

Όταν κάποια ώρα πήρε τέλος ο μεγάλος αγώνας της Ελληνικής Παλιγγενεσίας του 1821 και ημέρευε ο τόπος από τους μιναρέδες και την Τουρκιά, με μόνη δύναμη, Του Χριστού την Πίστη την Αγία και την ανδρεία των Ελλήνων αγωνιστών, τότε ευθείς αμέσως δεν πραγματοποιήθηκε το όνειρο της Ρωμοσύνης.

Η Τροία μπορεί να έπεσε όμως ο Οδυσσεάς έμελλε να περάσει πολλές περιπέτειες μέχρι να φθάσει στην Ιθάκη! Ο Όθωνας και οι Βαυαροί του βρήκαν στρωμένο το τραπέζι στην Ελλάδα, λες και όλος ο ανελέητος οδυρμός και η θυσία έγινε για να καμαρώνει η αφεντιά του. Λίγο πριν τον ερχομό του, έλεγε ο μέγας Καποδίστριας στην αφέλεια των παραμυθιασμένων αγαθών Ελλήνων: «Θέλετε Βασιλιά, όμως να ξέρετε ότι όταν έλθει θα ιδείτε πρόσωπο τελείως διαφορετικό απ' αυτό που περιμένετε, και θα το θεωρήσετε μεγάλη σας τιμή αν ποτέ σας καλημερίσει ο τελευταίος λακές του!».

Ήλθε ο νεαρός «Σωτήρας» συνοδευόμενος από πολυπληθές στρατιωτικό και πολιτικό επιτελείο Βαυαρών και από τις ευχές των μεγάλων δυνάμεων που πρωταγωνιστούσαν τότε στην Ευρώπη, επιδιώκοντας κάθε μία να καρπωθεί τα δικά της συμφέροντα από τον αναρρωνύοντα και αδόκιμο ακόμα να υπερασπιστεί τις δικές του θέσεις Ελληνικό λαό.

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Το Συνέδριο του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών

Κάποιο έντυπο που πρόσφατα περιήλθε τυχαία στα χέρια μας με τον τίτλο «ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ», μας πληροφορεί ότι πρόκειται να πραγματοποιηθεί Συνέδριο που οργανώνεται από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών με θέμα «Ελθέ Άγιο Πνεύμα, ίασαι και συμφιλίωσε!».

Τέτοιο Συνέδριο πραγματοποιείται για πρώτη φορά από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών και προτιμήθηκε ως χώρα διεξαγωγής του η Αθήνα, περιοχή του Αγίου Ανδρέα και ημερομηνία τέλεσής του 9-16 Μαΐου 2005. Δηλαδή ξεκινά μετά την Διακαινησίμο εβδομάδα των Ορθοδόξων.

Το κείμενο του εντύπου είναι διαφωτιστικότατο και πειστικότατο κατά την γνώμη μας. Το υπογράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Φωτόπουλος, συνυπογράφει δε αριθμός επώνυμων ιερωμένων. Υπογραφές λαϊκών μελών της Εκκλησίας δεν υπάρχουν, προφανώς, διότι επικρατεί ακόμα η γνώμη ότι οι ρασοφόροι αποτελούν την Εκκλησία οι δε λαϊκοί το εκκλησίασμα.

Δυστυχώς, ο χώρος που διαθέτουμε στο φυλλάδιό μας είναι περιορισμένος και δεν μπορούμε να περιγράψουμε την μηχανή που στήνεται κάθε φορά με τις αλλεπάλληλες

(Συνέχεια στη σελ. 2)

Για την κάθαρση στην Εκκλησία

Επιστολή των Επάλξεων Προς τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και Πάσης Ελλάδος και τους Σεβ. Μητροπολίτες της Εκκλησίας της Ελλάδος.

(Αναδημοσίευση από το υπ' αρ. 484 φύλλον των «Επάλξεων»)

Μακαριώτατε και Σεβασμιώτατοι Πατέρες, μέσα στον τόσο θόρυβο και στην τόσο σύγχυση των ημερών, η σύγκλιση της Συνόδου της Ιεραρχίας θα μπορούσε να επιφέρει ειρήνευση στις ψυχές των πιστών και να προχωρήσει στην κάθαρση, διόρθωση και ανόρθωση των εκκλησιαστικών μας πραγμάτων, εάν οι μητρο-

πολίτες μας είχαν απαλλαγή από τον επάρατο δεσποτισμό και εάν είχαν αγωνισθεί να ελευθερώσουν την Εκκλησία από τον μασονόφρονα κρατισμό.

Γι' αυτό, και πριν από κάθε άλλη απόπειρα καθάρσεως, η Σύνοδος οφείλει να πάρει επιτέλους την απόφαση και να απαγορεύσει κάθε ίχνος δεσποτισμού, και στις προσφωνήσεις και στα πλαστογραφημένα λειτουργικά κείμενα και προπαντός στην νοοτροπία των Μητροπολιτών.

Ταυτοχρόνως να επιδιώξει την αλλαγή σχέσεως μεταξύ διοικήσεως Εκκλησίας και διοικήσεως Πολιτείας. Η αλλαγή αυτή να επιδιωχθεί όχι επί τη βάσει του μέχρι τώρα συστήματος της «νόμου κρατούσης πολιτείας» ούτε και εκείνου του χωρισμού Εκκλησίας και

Κράτους (αφού τουλάχιστον στην Ελλάδα ο λαός που αποτελεί την Εκκλησία και ο λαός που απαρτίζει το Κράτος, περίπου κατά το 94% είναι ο ίδιος), αλλά επί τη βάσει της συναλληλίας, της διακρίσεως δηλαδή και αυτονομίας των δύο διοικήσεων απ' αλλήλων διά τα του οίκου των προς ευχερέστερη επίτευξη του σκοπού της κάθε μιας, ως και του κοινού ανθρωπιστικού και κοινωνικού σκοπού.

Εάν λυθούν τα δύο αυτά θεσμικά ζητήματα, τότε θα καταστεί δυνατή και η γενικότερη κάθαρση, διόρθωση και ανόρθωση των εκκλησιαστικών μας πραγμάτων με:

-την βελτίωση της εκκλησιαστικής δικαιοσύνης,

-την αναβάθμιση της εκκλησιαστι-

(Συνέχεια στη σελ. 3)

Το Ψευτορωμαίικο

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

Η πρώτη πράξη της Βαυαρικής σκαιότητας ήταν η διαταγή που εξέδωσαν οι πληρεξούσιοι επίτροποι του Βασιλέως: «Οι Έλληνες αγωνιστές να μεταβούν εις Άργος και εκεί να παραδώσουν τον οπλισμό τους υπό την επίβλεψη των Βαυαρών στρατιωτικών, που αναλαμβάνουν «πρόσκαιρα» την τήρηση της τάξης»!!

Αυτή ήταν η έσχατη ταπείνωση του αγώνα!

Συντετριμμένοι οι ένδοξοι κουρελήδες έσουραν τα βήματά τους μέχρι τον τόπο του εξευτελισμού, για να ακούσουν, παραδίδοντας τα όπλα τους τα ιερά, την επιτακτική φωνή των καινούργιων τους αφεντάδων: Και τώρα... δρόμο, στα σπίτια σας! (απομνημονεύματα Κασομούλη). Χωρίς να ερωτηθούν αν τους είχαν μείνει σπίτια ή οικογένειες ή και κάποια περιουσιακά υπάρχοντα για να πορίζονται τ' αναγκαία!

Δάκρυα και συντριβή ήταν το απάνθρωπο και πρωτόγνωρο αυτό σκηνικό για την αλλότητα των Ελλήνων που θα περίμεναν από «φίλους» και κάποια τιμή να τους αναγνωριστεί. Ήσαν αμάθητοι στην ψυχοκτόνα ευρωπαϊκή κρυάδα, την πιο ανυπόφερτη κι απ' όλης της σκλαβιάς την κακοπάθεια...

Ακολούθησε η δίκη του Κολοκοτρώνη με την εκπληκτική απόφαση της θανατικής του καταδίκης, για να γνωρίσουμε καλύτερα την υποκριτική ικανότητα των φίλων και συμμάχων μας!

Στη συνέχεια εκδηλώνεται παρρησία ο Βαυαρικός ανταρχισμός και τα επικίνδυνα λάθη άπειρων Βασιλέων και ημετέρων ξενόδουλων πολιτικών, που αγωνίζονταν να τα προλάβουν τίμιοι Έλληνες πατριώτες.

Η ευρωκουλτούρα και ευρωμόδα διαχέεται σ' ολόκληρη την χώρα επιδιώκοντας να την επικαλύψει, παρά τις ηρωικές αντιστάσεις θεμελιωμένων στην Ορθοδοξία προσώπων. Όπως ο Μακρυγιάννης, Παππουλάκος, Κοσμάς Φλαμιάτος και άλλοι.

Οι πηθικίζοντες της εποχής εκείνης, «Γραικύλοι» όπως χαρακτηριστικά ονομάζονταν, σπεύδουν με προθυμία και εν εξάψει ν' ασπασθούν όλα τα νοσηρά εισαγόμενα πολιτιστικά υποπροϊόντα. Μουσική, χορούς, τέχνες, αμφιέσεις, κοσμικές συμπεριφορές αταίριαστες και κωμικές για την σοβαρότητα ενός λαού βασανισμένου! Κάποιοι ξεπούλησαν πολύ φθηνά τους θησαυρούς που η υπομονή τους είχε καρπωθεί από την τυραννία της τουρκοκρατίας!

Είχαν ξεχάσει εκείνο τον λόγο που είχε ειπεί ο Κοσμάς ο Αιτωλός: «Θα έλθει πρώτα ένα ψευτορωμαίικο, να μην το πιστέψετε, θα φύγει πίσω».

Αυτό το ψευτορωμαίικο υπάρχει μέχρι σήμερα. Όχι μόνο υπάρχει αλλά

δυστυχώς, με πόνο ψυχής θα πρέπει να βλέπουμε, ότι θριαμβεύει, χάρις στον βαθύ ύπνο που έχει συνεπάρει εμάς τον λαό που του δείχνουμε την εμπιστοσύνη μας παρά την συμβουλή του Αγίου. Που το πιστεύουμε σαν πρόοδο και πολιτιστική έκφραση της «Νέας Εποχής» διατηρώντας το σαν βδελυρό ερπετό μέσα στον κόρφο μας. Αν κάποια ώρα θελήσουμε «να φύγει πίσω» όπως λέει ο Άγιος Κοσμάς, είναι ανάγκη να παύσουμε να το συντηρούμε και να το θρέφουμε με την εμπιστοσύνη μας.

Να σταματήσουμε να δεχόμαστε όλα τα σπέρματα της διαφθοράς που σπέρνονται θρασύτατα στη χώρα μας, με τα πονηρά προσχήματα της «ελευθερίας», της «δημοκρατίας», της «προόδου» και μας σέρνουν άβουλους σε οδυνηρά αδιέξοδα.

Δεν μιμούμεθα, δυστυχώς, τις αρετές, τον ηρωισμό και την σωφροσύνη εκείνων των ξένων και των σημερινών απογόνων τους που πόνεσαν τον αγώνα μας υπέρ της Ελευθερίας, αλλά οι φτηνοί σημερινοί «Γραικύλοι» εξακολουθούμε να παραδειγματιζόμαστε μόνο από τα βολικά μοντέλα του εξωτερικού!

Στην αμήχανη ψυχολογική κατάσταση που βρισκόμαστε αυτή την ώρα δεν μας μένει παρά να ελπίσουμε σ' εκείνη την δακρύβρεχτη προσευχή που έκανε ο Μακρυγιάννης και το αίμα που χύθηκε απ' όλους τους ομοίους του, ότι δεν θα αποβούν επί ματαίω. Ας ελπίσουμε ότι θα μας δώσει ο πολυεύπλαγχος Θεός την αίσθηση της αηδίας και αποστροφής, για τα βλακώδη κουνήματα που μας έχουν κοιμίσει και κοντεύουν να γίνουν καθεστώς στην χώρα ηρώων και αγίων. Δεν μπορεί ο μυκτηρισμός του Προσώπου Του να εξακολουθήσει επ' άπειρο.

Κάποια ώρα, δεν μπορεί, οι θυσίες και τα αφανή έργα των τέκνων του θα βλαστήσουν και θα δώσουν την παρηγορία που έχει ανάγκη η ζωή, για να πάει μπροστά και να φέρει το αληθινό Ρωμαίικο.

Γ. Σ. Γκεζερλής

Το Συνέδριο του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

επιθέσεις «Νεοεποχικών» γεγονότων, συνεδρίων που έχουν σκοπό την αλλοίωση της Ορθοδοξίας.

Όπως αγκαλιάσαμε τον Παπισμό προ τριών ετών με τις ευλογίες και όλη τη θέρμη της διοίκησης της Εκκλησίας μας, σκοπεύουμε και τώρα με τον ίδιο τρόπο ν' αγκαλιάσουμε και τον προτεσταντισμό ώστε να μην έχει κανένας παράπονο απ' τις θερμές μας περιπτύξεις...

Το κείμενο αυτού του εντύπου, που

Η ακρίβεια όλο ψηλώνει τους φτωχούς ισοπεδώνει

Τι πάθανε, τι έγινε
κι όλοι παραπονιούνται
με την ακρίβεια αγανακτούν
π' όλα ακριβοπουλιούνται.

Δεν ξαναείδανε ποτέ
ακρίβεια τη ζωή τους,
τόρα την πρωτογνώρισαν
και θόλωσε η ψυχή τους,

Ακρίβεια πάντα είχαμε
κομψή, ανεπτυγμένη,
ακρίβεια λυγρόκορμη
στα σύννεφα φτασμένη.

Πάνω που συνηθίζαμε
την χάρη κι ομορφιά της
κάποιοι εσυκοφάντησαν
την ενδοξότητά της.

Φταιίει αυτή που πάσχετε
αυτή που δυστυχείτε;
Πόσο πουλάν το μαϊντανό
στις λαϊκές να δείτε!

Πραγματικά απορήσαμε
είδαμε εικόνα φρίκης,
στα ύψη τα λαχανικά
τιμές ουρανομήκεις.

Γι' αυτό αποφασίσαμε
πόλεμο στις ντομάτες
σε σούπερ μάρκετ ψάχνουμε
για πλαστικές πατάτες.

Παράγινε όμως το κακό,
τα ψέματα τελειώσαν
και τις τιμές ψηλώσανε
και το σκοινί τεντώσαν.

Το Φι-Πι-Α αυξήθηκε
παντού στρογγυλοποιήσεις,
μα όπως του Χότζα ο γάιδαρος
και συ θα συνηθίσεις.

ο Παράλογος

περιγράφει καθαρά τον χαρακτηριστικό προτεσταντικό τρόπο με τον οποίο είναι οργανωμένο το Συνέδριο, ώστε ο προτεσταντισμός να καταφέρει επί τέλους διείσδυση εις στον χώρο της Ορθοδοξίας, θα έπρεπε να διαβαστεί απ' όλους τους της εκκλησιαζόμενους πιστούς. Δυστυχώς όμως δεν το είδαμε να κυκλοφορεί στις ενορίες μας ούτε και να συζητείται μέσα σ' αυτές, σε δεδομένες ευκαιρίες που υπήρξαν.

Η διοίκηση της Εκκλησίας μας υποδέχθηκε τον Πάπα χωρίς να ρωτήσει τον λαό και χωρίς να τον πληροφορήσει για το νόημα του ερχομού του. Το ίδιο κάνει και τώρα με την υποδοχή του προτεσταντισμού πιστεύ-

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Τα μη όντα

Πολύς κουνιαχτός εγείρεται και παντάρα θολώνει την ατμόσφαιρα από τις καταγγελίες που ξεκίνησαν αιφνιδιαστικά να βομβαρδίζουν στόχους εκκλησιαστικής Διοίκησης, συγκρουομένων των δύο γιγάντων διοικήσεως κρατους και διοικήσεως Εκκλησίας, με συνέπεια να κάνουν εμάς τον αμήχανο λαό να ψάχνουμε για διέξοδο μέσα απ' αυτό το σκοτισμένο περιβάλλον που δημιουργήθηκε.

Και ας μην βιαστεί κανείς να διαμαρτυρηθεί λέγοντας, που είδαμε το κράτος να συγκρούεται με την Εκκλησία και μάλιστα με τέτοιους ακραίους τόνους που δонούν το πανελλήνιο.

Η απάντηση μας είναι ότι, δεν το είδαμε να παρεμβαίνει για να μετριάσει τον υπερβολικό ζήλο των δημοσιογράφων, που ηγούνται αυτής της επίθεσης, ενώ πάντα το βλέπουμε να επεμβαίνει και να καταστέλλει την ορμή προς «δικαίωση» άλλων κοινωνικών ομάδων!

Κράτος και Εκκλησία τι άλλο πρέπει να είναι -κατά πως διαγράφεται ή σκιαγραφείται μέσα στην δική μας Ελληνική ιστορία-, παρά δύο οντότητες που είναι ανάγκη αδελφικά να συνυπάρχουν κατά τον λόγο του Αποστόλου Παύλου: *«ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ»* (Γαλ. σ' 2).

Και φυσικά εμείς ο λαός, ο θεατής των έργων τότε της κρατικής διοίκησης και τότε της Εκκλησιαστικής, τότε του ενός αφεντικού και τότε του άλλου, σπάνια να έχουμε διαπιστώσει μια τέτοια αδελφική σχέση, όπως αυτή που συνιστά ο Απόστολος, παρ' όλους τους υποκριτικούς εναγκαλισμούς των μεν και των δε, που έχουμε μέχρι τώρα θαυμάσει!

Προσβάλλεται η κρατική διοίκηση απ' αυτήν της Εκκλησίας, όταν η πρώτη πλημμελώς ασκεί τα καθήκοντά της, χειριζόμενη τα εθνικά μας θέματα με χυνότητα. Πέφτει απ' τα σύννεφα οργιζόμενη, βλέποντας εκκλησιαστικούς παράγοντες να της κάνουν υποδείξεις και να παρεμβαίνουν στα χωράφια που είναι δικά της!

Ποιος τολμάει στην συνέχεια από τους «κρατικούς» να ελέγξει τα πεπραγμένα των Μητροπόλεων και της Εκκλησιαστικής διοίκησης γενικότερα; Και εμείς ο λαός καθόμαστε και κοιτάζουμε με απορία τότε τον ένα και τότε τον άλλο, όπως η γάτα κοιτάζει στρεφόμενη μια δεξιά

και μια αριστερά κάτι κινούμενο διαδοχικά σ' αυτές τις κατευθύνσεις!

Μήπως εμείς ο παραγκωνισμένος λαός θα πρέπει ν' αποτελούμε την τρίτη κοινωνική οντότητα και κάποια ώρα να καταλάβουμε την θέση των «όντων», γιατί αρκετά από τους μεν και από τους δε έχουμε απωθηθεί στο περιθώριο της ανυπαρξίας;

Κάπου ομιλεί ο Θεός διά του Αποστόλου Παύλου εις την Α' προς Κορινθίους επιστολή του για τα μη όντα και τα αγενή και τα εξουθενημένα τα οποία εξέλεξατο ίνα τα όντα καταργήσει (Α' Κορ. α' 28). Μήπως εννοεί ότι είναι θέλημα της Αγαθότητας και της Δικαιοσύνης του, τα αγενή του κόσμου και τα εξουθενημένα και τα μη όντα να γίνουν όντα δικαιοσύνης και να καταργήσουν τα όντα της αδικίας;

Εάν αυτή είναι η σωστή ερμηνεία του χωρίου, δεν θα πρέπει οι ευσεβείς χριστιανοί που ποθούν να πραγματοποιηθεί το θέλημά Του ως εν ουρανών και επί της γης, να αγωνίζονται γι' αυτό το σκοπό;

Μήπως θα πρέπει να σκεπτόμαστε και λιγάκι ότι το θέλημα του Θεού δεν είναι να καταδεχόμαστε συνεχώς να υποβαθμιζόμαστε, να αγνοούμεθα και να μηδενίζομαστε από τα εξωτερικά «κατεστημένα» μας σαν δούλοπρεπίς, και όχι μόνο από τα εσωτερικά κατεστημένα των παθών μας;

Αγωνιζόμενοι κατά των παθών μας με νηστεία και προσευχή, είναι λυπηρό να προδίδουμε τους πόνους μας με συμπεριφορά δούλοπρεπή!.

Και την έπαρση των δαιμόνων πρέπει να καταισχύουν τα μωρά του κόσμου και τα μη όντα, αλλά και των οργάνων των, όπου αυτά υπάρχουν και μ' όποιο σχήμα κι αν υπάρχουν.

Πρόσωπα και όντα μας θέλει ο Θεός και δεν μας συμφέρει καθόλου να κερδίζουμε πνευματική περιουσία με αρετές και αγώνες και να την καταθέτουμε δούλοπρεπώς στα πόδια αφεντάδων, είτε μικρών, είτε μεγάλων. Είτε κρατικών λειτουργιών εκλεγμένων από συγκεχυμένους εγκεφάλους, είτε ιεραρχών προσκυνουμένων χωρίς την απαιτούμενη διάκριση.

Μήπως αυτό δεν μας τονίζει το τροπάριο των Αγίων Μαρτύρων που στεφανώθηκαν από τον Χριστό, διότι με τον αγώνα τους, έβαλαν στην θέση τους την δεσποτοκρατία της εποχής τους, και έθραυσαν και δαιμόνων τα ανίσχυρα θραύση;

Και στον εσωτερικό πόλεμο της ψυχής τους ανταποκρίθηκαν και στον εξωτερικό!

Ποιους να εννοεί ο Θεός διά του Αποστόλου του, ως μωρά του κόσμου, και ασθενή και εξουθενημένα και μη όντα, παρά τους περιθωριοποιημένους

(Συνέχεια στη σελ. 4)

Για την κάθαρση στην Εκκλησία

(Συνέχεια από τη σελ. 1)

- κής ενοριακής ζωής και δράσεως,
  - την αναγνώριση ως βασικής εκκλησιαστικής μονάδος όχι του ναού, αλλά της εκκλησιαστικής ενορίας και κοινότητας,
  - την αλλαγή της νοοτροπίας των κληρικών, οι οποίοι θεωρούν ακόμη ότι η αποστολή τους είναι συνέχεια της λευϊτικής ιεροσύνης, ενώ είναι η διακονία και η σωτηρία του λαού του Θεού
  - την συμμετοχή του λαού σε όλα τα εκκλησιαστικά δρώμενα, με την εκλογή όλων των κληρικών ψήφω κλήρου και λαού,
  - την επαναφορά στο μητροπολιτικό κατά περιφέρειες σύστημα με τοπικούς επισκόπους, και
  - την αξιοποίηση της εκκλησιαστικής περιουσίας υπέρ ιεραποστολικών και κοινωνικών σκοπών, προς διάδοση του Ευαγγελίου, πρόοδο του λαού και ανακούφιση των αδυνάτων.
- Ελπίζοντας στην ανταπόκρισή σας διατελούμε με σεβασμό.

Για τις επάλξεις
B. Τσούπρας

«Δεσποτισμός»
από πίνακα του Γ. Σ. Γκεζερλή

Τα μη όντα

(Συνέχεια από τη σελ. 3)

και καταφρονεμένους ανθρώπους από την δύναμη ή αδυναμία της κρατικής διοίκησης και αντίστοιχα από την δύναμη ή αδυναμία της διοίκησης της Εκκλησίας;

Ποιους να εννοεί και τους καλεί να ανακτήσουν την οντότητά τους από αυτούς που αδικαιολόγητα τους την αφαίρεσαν;

Εάν κάποιος σήμερα βλέπει και αισθάνεται το δράμα του χαμηλοσυνταξιούχου, του εγκαταλελειμμένου στην φθορά της ανέχειας, την απόγνωση του προβληματισμένου άνεργου, το συντετριμμένο θύμα της γραφειοκρατίας, το ποδοπάτημα της τραπεζοκογλυφίας, το έκτρωμα της τηλεκαναλοκτονίας κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ., εάν κάποιος μπορεί και βλέπει τα θύματα αυτών των καταστάσεων ή εάν είναι θύμα τους και ο ίδιος, γιατί την δεδομένη ώρα (των εκλογών) να μην ανακτήσει σαν πρόσωπο την οντότητά του και να περιποιηθεί ανάλογα αυτούς που τον εμπαιξουν; Ποιες θανάσιμες αγκυλώσεις σε τέτοιες ώρες μας εμποδίζουν να κάνουμε το χρέος μας, ώστε να δικαιώνεται η κοινωνική μας κατάντια;

Όσον αφορά τώρα την σχέση του λαού και κατώτερου κλήρου με την ανώτερη διοίκηση της Εκκλησίας, εδώ έχουμε εν πολλοίς ένα συντηρούμενο σύστημα θρησκευτικής φεουδαρχίας! Κάθε επίσκοπος ή Μητροπολίτης, εάν δεν είναι ένα πνευματικό και συνεπές προς την πίστη πρόσωπο, καταντάει αφέντης σε δεσποτοκρατούμενο φέουδο. Αυτή είναι μια κατάσταση από πολύ παλιά γνωστή. Πολύ πριν κάποι-οι κύριοι δημοσιογράφοι ανακαλύψουν έκπληκτοι την Αμερική...

Το καθεστώς που υπάρχει σε τέτοιου είδους δεσποτάτα είναι δικτατορικό διότι ο φόβος Θεού, ο όχι και τόσο πνευματικός που ενυπάρχει σε πολλούς πιστούς, έχει συνδεθεί και μετατεθεί εις το ράσο, με συνέπεια αυτό και μόνο να λέγεται Εκκλησία, ο δε λαός εκκλησίασμα.

Ο φόβος της κόλασης που ξεχύνεται από την κορυφή της δεσποτικής πυραμίδας και φθάνει μέχρι την λαϊκή βάση, παραλύει τη βούληση των απλών πιστών, όταν αισθάνονται την ανάγκη να εκφράσουν την «δικαίαν κρίσιν» που ζητεί ο Χριστός!

Κατά τις πολιτικές δικτατορίες καταργούνται κάποια άρθρα του συντάγματος που απαγορεύουν το «συνέρχεσθαι και το συνεταιρίζεσθαι». Δηλαδή απαγορεύουν να μαζεύονται οι πολίτες σε ομάδες μικρές ή μεγάλες και να συζητούν τα «ενδιαφέροντά τους».

Μήπως κάποια τέτοια τακτική έχει εφαρμόσει ο δεσποτισμός στις ενορίες και είναι όλες πλην ελαχίστων υπανάπτυκτες ως προς την σχέση των πι-

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΓΙΑ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΙΕΡΟΣΥΝΗ

Επάγγελμα για πλουτισμό δεν είναι η ιεροσύνη αλλ' οδηγός γι' αγιασμό κι ίση αδελφσύνη.

Κι αυτό Ελλάδα Μάννα εθνών να το διδάξει εκλήθη τώρα απ' έσχατον σταθμόν σ' όλα της γης τα πλήθη.

Κι η προδοσία Ιερού χρέους της είναι αιτία έκρηξης συνταρακτικού σκανδάλου σ' Εκκλησία.

Π' όλους μας σ' αυτοκριτική μας καλεί μετανοίας και αυτοκαθάρση ολική μ' Επίγνωση Αληθείας.

Κι απαλλαγή μας σφαιρική κάθε είδους σκανδάλων και πανθεσμοαπαλλακτική λαθών μικρών μεγάλων.

Όστε ούτε άσωτοι υιοί ούτε και φαρισαίοι να 'μαστε στη διαγωγή αλλά τίμιοι κι ωραίοι.

Με Τριαρχοαρμονιστική Αγάπη Δίκιο Αλήθεια να διώχνουμε από τη Ζωή κάθε είδους κακοήθεια.

Και με Θεάνθρωπο οδηγόν κράτους δικαιοσύνης μ' όλης που τη Ζωή Εθνών βγάζει κάθε αφροσύνης.

πατρός Δημ. Δεσκέ

στών μεταξύ τους;

Ασφυκτιούν οι πιστοί μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας, όταν η πνευματική ανάταση που δέχονται από αυτή, δεν έχει μια συνέχεια στις σχέσεις μεταξύ τους. Έτσι, αναλώνουν την πνευματικότητα που καρπώθηκαν σε κοσμικού είδους σχέσεις!

Αυτό κατά τη γνώμη μας, αυτήν την ώρα θα πρέπει να είναι το αίτημα του πιστού λαού κι ας μην ρωτηθήκαμε από τους ιερατεύοντες ή αρχιερατεύοντες, όπως και ποτέ άλλοτε δεν μας «έπεσε λόγος».

Να πέσει το φράγμα της Δεσποτοκρατίας, όπου αυτό είναι υψωμένο. Να ενθαρρυνθεί ο λαός από τον μουντισμένο κλήρο, ώστε να ελευθεροκοινωνήσει για ν' ασχοληθεί σφαιρικά με τα προβλήματα που απασχολούν την Εκκλησία και την κοινωνία ολόκληρη, εξερχόμενος από τους τοίχους που τον κρατούν κλεισμένο στο ρόλο του μη όντος!

Γ. Σ. Γ.

Το Συνέδριο του Παγκόσμιου Συμβουλίου Εκκλησιών

(Συνέχεια από τη σελ. 2)

οντας ότι όλες οι διαφορές θα λυθούν μέσα στο πύρινο χωνευτήριο της «αγάπης»! Πλην όμως ξεχνάει ότι η αγάπη «ου χαίρει επι τη αδικία»! Ξερνάει όλα τα ξένα σώματα και μόνο αν μετατραπεί σε συμβιβασμό και αλλοιωθεί, τα ανέχεται.

Υποδεχθήκαμε τον Πάπα σαν «Αγιότατο αδελφό», και δεν πέρασε πολύς καιρός και ο Αγιότατος αδελφός απεφάσισε, συνεπής... προς την ειλικρινή μετάνοιά του, να ιδρύσει Ουνιτικό Πατριαρχείο στην Ορθόδοξη περιοχή της Ουκρανίας προκαλώντας την έκπληξη του Πατριάρχη Βαρθολομαίου, αφού δεν είχε εκπλαγεί μέχρι τώρα με όλες τις άλλες του υπεροπτικές «αδελφικές» κινήσεις του Πάπα.

Τώρα, επάνω στην κατάλληλη ώρα... ετοιμαζόμαστε να συζητήσουμε με τον Προτεσταντισμό, αφού επί πολλά χρόνια σε ιδιαίτερες συζητήσεις του Π.Σ.Ε. διαπιστώθηκε πανθομολογουμένως από εκπροσώπους της Εκκλησίας μας το άκαμπτο φρόνημά του και οι εκπληκτικές του δογματικές σύγχρονες εξελίξεις, άσχετες σε πολλά και βασικά με το Αποστολικό πιστεύω της Ορθοδοξίας!

Λαχατάρμε εμείς ο Ορθόδοξος λαός να αγκαλιαστούμε πνευματικά με όλους τους συνανθρώπους μας τους παγιδευμένους και δεμένους απ' τα Παπικά και Προτεσταντικά δόγματα. Όμως, «εις τα της πίστεως ου χωρεί συγκατάβασις» (Αγιος Μάρκος Ευγε-νικός).

Ας μας λείπουν λοιπόν όλες αυτές οι Νεοεποχικές προκλήσεις, που σαν αλλεπάλληλα κύματα έρχονται η μια μετά την άλλη να μας πείσουν για την ειλικρινειά τους. Διότι από τις μακροχρόνιες ύπουλες και ανθρωποβόρες εμπειρίες που έχουμε, υποχρεούμεθα σαν φρόνιμοι να μην τις πιστεύουμε.

Αν τύχει και από λάθος μας αποκρούσουμε κάποια απ' αυτές τις προκλήσεις, ο Θεός θα μας συγχωρήσει που εν ώρα νυκτός δεν ανοίξαμε σε ενδεχόμενο κλέφτη.

Ας περιμένουμε να περάσει η Νεοεποχική νύχτα με όλα της τα τερτίπια και μετά βλέπουμε, όταν το κολλύριο που συνιστά ο Χριστός μας στην Αποκάλυψη, κάνει διαυγέστερη την όρασή μας (Αποκ. γ' 18).

Γ. Σ. Γ.

Υπεύθυνος ύλης φυλλαδίου
Γεώργιος Σ. Γκεζερλής
Διεύθ: Σκρά 2 Μαρούσι, Τ.Κ.: 15124
Τηλ: 210 6195766,
E-mail: vgezer@cc.uoa.gr